

[Arbejds- og Socialministeren.]

serne eller Fonden, skulde Staten stille sig paa det Standpunkt, at den vilde gaa med til at yde Halvdelen paa Betingelse af, at Fagforeningerne ydede den anden Halvdel af Tilskuddet til Kasserne og Arbejdsgiverne ydede den anden Halvdel af Tilskuddet til Arbejdsløshedsfonden.

Jeg vil gerne heroverfor gøre opmærksom paa, at vi allerede er gaaet et langt Skridt i denne Retning, i alt Fald for saa vidt angaar Fagforeningernes Bidrag til Arbejdsløshedskasserne. Da vi ved Loven af 17. December i Fjor forhøjede Understøttelsernes Maksimum og indførte Børnetillæg, gav vi de vanskeligt stillede Arbejdsløshedskasser et Tilskud paa 70 pCt. af de Merudgifter, Loven vilde medføre for dem, medens man forventede, at Fagforeningerne vilde bidrage Resten. Jeg oplyste dengang, at de enkelte Fagforeninger regnede med, at de i Regnskabsaaret 1940—41 skulde yde ikke blot dette Tilskud, men tillige ca. 20 Mill. Kr. til Dækning af normale Kontingenter og Ekstrakontingenter til Arbejdsløshedskasserne samt til Brændselshjælp, Huslejhjælp m. v. til arbejdsløse Medlemmer. Tilskuddet paa 70 pCt. af de vanskeligt stillede Kassers Merudgifter ydes i øvrigt ogsaa nu efter Loven af 31. Marts i Aar.

Det er mig bekendt, at Fagforeningerne stadig fortsætter med at støtte deres arbejdsløse Medlemmer paa denne Maade; Penge, som ellers skulde overføres til Reservefonden, overføres i Stedet for til Arbejdsløshedskasserne eller til andre Hjælpeforanstaltninger.

Om man paa lignende Maade kan faa ekstra Tilskud til Arbejdsløshedsfonden fra Arbejdsgivernes Side, ved jeg ikke. Tanken vil næppe være synderlig populær i Tider, der er saa vanskelige for Produktionen. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Arbejdsgiverne har stillet betydelige Beløb til Raadighed til Udførelsen af Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

Det ærede Medlem Hr. Julin var inde paa Forholdet mellem Arbejdsløshedskasserne og Fagforeningerne, og han nævnte i denne Forbindelse et Tilfælde, hvor Byraadet i en jysk Købstad i Licitationsbetingelserne for et stort offentligt Arbejde havde fastsat, at der kun maatte beskæftiges Svende, som var Medlemmer af en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse. Dette medførte, at den Tømrermester, der var lavest bydende, ikke kunde beskæftige sin Søn ved det paagældende Arbejde, fordi Sønnen var Medlem af en kristelig Arbejdsløshedskasse, der ikke var anerkendt.

Lad mig benytte denne Lejlighed til endnu en Gang at nævne, hvordan den gældende Ordning er paa dette Omraade.

Arbejdsløshedsloven kræver ikke under nogen Form, at et Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse skal være Medlem af det tilsvarende faglige Forbund. Men omvendt paalægger alle Fagforeninger deres Medlemmer at staa i Arbejdsløshedskasserne. Kun paa denne Maade faar Arbejdsløshedsforsikringen tilført de mange, der til Stadighed har Arbejde, og man kan vist roligt sige, at uden dem vilde det være umuligt at drive Arbejdsløshedsforsikringen paa et sundt Grundlag.

Nu henviser man til, at Kontingentet for de Arbejdsløshedskassemedlemmer, der ikke er Medlemmer af det tilsvarende faglige Forbund, er fastsat betydeligt højere end for dem, der staa i Forbundet, og man hævder, at de, der staa udenfor, i Kraft af det højere Kontingent økonomisk er tvunget til at indmelde sig i de faglige Forbund. Hertil skal jeg sige, at det er rigtigt, at forsikrede, der ikke er Medlemmer af vedkommende Fagforbund, maa betale et højere Kontingent. Det maa de af to Grunde. For det første, fordi de sammen med de andre Medlemmer af Kassen skal bidrage til den fælles Administration af Kassen og Forbundet — man kan ikke forlange, at de andre Medlemmer alene skal klare den Side af Sagen gennem Fagforeningskontingentet. For det andet, fordi disse Medlemmer erfaringsmæssigt frembyder en meget større Risiko; man maa huske paa, at der for disse Medlemmer intet som helst er i Vejen for, at de kan melde sig ud af Arbejdsløshedskassen igen, naar de efter en Arbejdsløshedsperiode, hvor de har faaet Understøttelse maaske i meget lang Tid, paa ny har faaet Arbejde, hvorefter de ikke mener, de foreløbig har Brug for en Arbejdsløshedsforsikring.

Noget andet er, om det ekstra Kontingent, Kasserne kræver af disse Medlemmer, maaske er for højt. Arbejdsdirektøren har ganske vist godkendt denne Forhøjelse, men Spørgsmaalet er blevet drøftet indgaaende i Udvalget om Ændringer i den sociale Lovgivning, og jeg har dèr erklæret mig villig til at se paa Sagen, saaledes at man eventuelt kan gennemføre en Nedsættelse. Jeg er stadig villig hertil, og hvis vi kan blive enige i Udvalget — hvad jeg haaber, vi kan —, er jeg ikke i Tvivl om, at vi ogsaa paa dette Omraade kan naa til en tilfredsstillende Ordning.

Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at det jyske Byraad, som